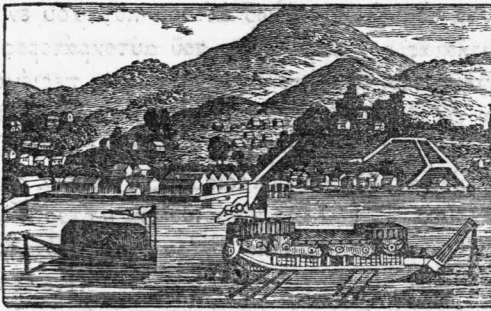

Ναγασάκη, ἐν Ἰαπωνίᾳ.

Ἰεδον καὶ τὸ Μέακον, ἡ Ὄσακα καὶ ἡ Σάκαια, οὐ μακρὰν τοῦ Μεάκου, καὶ ἡ Ναγασάκη, ἐπὶ τῆς νήσου Κιουσιού. Αἱ πέντε αὗται πόλεις διακρίνονται ὡς αἱ αὐτοκρατορικαὶ πόλεις τῆς Ἰαπωνίας. Τὸ Ὀλλανδικὸν ἐμπορεῖον μετεφέρθη εἰς τὴν Ναγασάκην ἐκ τῆς νήσου Φιράνδου τὸ 1638. Εἶναι δὲ τοποθετημένον ἐπὶ τινος νησιδίου ἐν τῷ λιμένι, διὰ γεφύρας ἡνωμένον μὲ τὴν μεγαλητέραν ξηράν.

Ἔπεται συνέχεια.

ΓΗΠΕΡΟΧΗ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ.

ὍΛΑ τὰ παραγγέλματα τῆς Χριστιανικῆς ἠθικῆς ἀπευθύνονται εἰς τὴν καρδίαν. Δὲν ἀποβλέπει ποτὲ εἰς τὸ νὰ μορφώσῃ τὸν ἐξωτερικὸν ἄνθρωπον· εἶναι ἀδιάφορος εἰς τὰ ἀπλῶς ἐξωτερικὰ χρέη. Μορφώνει τὸν βίον τῶν ἀνθρώπων ὅχι κατ' ἄλλον τρόπον, παρὰ μορφόνουσα τὰς διαθέσεις αὐτῶν. Ποτὲ δὲν ἀπευθύνεται εἰς τὴν ματαιότητά των, εἰς τὴν φιλαυτίαν, ἢ εἰς ἄλλην τινὰ διεφθαρμένην κλίσιν· ἐξεναντίας, κηρύττει φανερόν πόλεμον, καὶ ἀδι-ἀλλακτον ἔχθραν, ἐναντίον πάσης κακῆς διαθέσεως εἰς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν· κάμμιαν δὲν ὑποφέρει. Μὲ ἀποστροφὴν λαλεῖ περὶ τῶν πλέον μισητῶν ἀμαρτημάτων, τὰ ὅποια εἶναι ἢ εἰς τοὺς γονεῖς ἀπειθεία, ἢ ἀτιμία, ἢ ἀδικία, καὶ ὁ φόνος. Λέγει ὅτι τὰ τοιαῦτα δὲν πρέπει οὐδὲ νὰ ὀνομαζῶνται μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν. Ἀλλὰ δὲν μένει ἕως ἐδῶ· καταβαίνει εἰς τὴν καρδίαν, καὶ, ἐκτείνουσα τὴν χεῖρά της, ἐκσπᾷ πᾶσαν ῥίζαν πικρίας, ἥτις ἐκφύουσα ἤθελε μολύνει τὴν ψυχὴν, καὶ μιάνει τὸν βίον. Πολλὰ πάθη, τὰ ὅποια ὁ κόσμος ἀποδέχεται, καὶ εἰς πολλὰς περιστάσεις θεωρεῖ ἀθῶα, καθὼς τὴν φιλοδοξίαν, τὴν ἔνθερον σπουδὴν τοῦ πλούτου, τὴν φιληδονίαν, τὴν ὑπερηφάνειαν, τὸν φθόνον, τὴν ἐκδίκησιν, τὴν περιφρόνησιν τῶν ἄλλων, καὶ τὴν πρὸς τοὺς αἰσχροὺς ἀστεϊσμούς κλίσιν, τὸ Εὐαγγέλιον καταδικάζει αὐτὰ εἰς ὅποιανδήποτε μορφήν καὶ βαθμόν. Δὲν συγχωρεῖ αὐτὰ οὐδὲ κατὰ διάνοιαν, ἀπαγορεύει τὴν μοιχείαν τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ τὸν φόνον τῆς καρδίας· καὶ παραγγέλλει νὰ πνίγωνται εἰς τὴν γέννησιν των. Οὔτε αἱ χεῖρες, οὔτε ἡ γλῶσσα, οὔτε ἡ κεφαλὴ, οὔτε ἡ καρδιά, δὲν πρέπει νὰ γίνωνται ἔνοχα κάμμεως ἀνομίας. Ἄν καὶ ὁ κόσμος ἐμπορῇ νὰ ἐπικροτῇ τὴν ἡρωϊκὴν φιλοτιμίαν εἰς ἓνα, τὸν ἔρωτα τῆς δόξης εἰς ἄλλον,

τὴν ἐπιτυχὴ σπουδὴν εἰς τρίτον, τὴν ὑψηλόφροναν ὑπερηφάνειαν, τὸν λαμπρὸν πατριωτισμὸν ὅστις ἤθελεν ἀναγκάσειν ὅλα τὰ πλησιόχωρα ἔθνη νὰ κλίνωσι τὸν αὐχένα, τὸ ἐπίμονον φιλεκδικητικὸν διὰ ὕβρεις γενομένας, καὶ τὴν δεσποτικὴν περιφρόνησιν τοῦ κοινου καὶ ἀγενοῦς ὄχλου, ὅλα ταῦτα ὁ Χριστιανισμὸς τὰ καταδικάζει, καὶ παραγγέλλει τοὺς μαθητὰς τοῦ Ἰησοῦ νὰ τὰ σταυρόνωσι χωρὶς ἀναβολῆν. Κάνει δὲν πρέπει ὁ Χριστιανὸς νὰ φειδεύεται, ἂν ᾖ καὶ πολῦτιμον ὡς ὁ δεξιὸς ὀφθαλμὸς διὰ τὴν χρῆσιν ἢ τέρψιν, ἢ καὶ ἀναγκαῖον ὡς ἡ δεξιὰ χεὶρ διὰ τὴν ὑπεράσπισιν ἢ ἐργασίαν. Τὸ Εὐαγγέλιον δὲν παρακινεῖ τοὺς ἀνθρώπους νὰ βλέπωσι τί ἐμποροῦν οἱ ἄλλοι νὰ στοχάζωνται περὶ αὐτῶν, ἢ ποῖόν τι ἀποτέλεσμα θέλει κάμειν εἰς τὸ κοσμικὸν συμφέρον των, ἀλλὰ ποῖον εἶναι τὸ ὄρθον, καὶ ποῖον τὸ ἀναγκαῖον εἰς τὸ νὰ ζῶσιν ἀπταιστώως. Ἐάν δέχῃται τὰ παραγγέλματά του, πρέπει νὰ ᾖ τοιοῦτος, καὶ ὅχι ἀπλῶς νὰ φαίνεται· τὴν καρδίαν ζητεῖ· καὶ ὅλαι αἱ διοριζόμεναι διάφοροι μορφαὶ τῆς λατρείας καὶ ὑπακοῆς δὲν εἶναι παρὰ τόσαι διάφοροι ἐκφράσεις τούτου, ἢ τροποποιήσεις.

Ἄρα ἐμπορεῖ νὰ εὐρεθῇ τι ὅμοιον τούτου εἰς τὰ συγγράμματα τῶν ἐναντίων τῆς ἀποκαλύψεως; Ὁχι. Ἡ ἠθικὴ τῶν δὲν ἔχει κἀνὲν κύρος· καὶ ὁ ἠθικὸς τῶν κώδηξ εἶναι πραγματικῶς ἀνατροπὴ ὅλης τῆς ἠθικότητος. Αἱ θεότητές των φαίνονται ὅτι δὲν ἐξετάζουν τὴν καρδίαν. Κατ' αὐτοὺς, «δὲν εἶναι κάμμια ἀξιωμασία ἢ ἀμαρτημα εἰς τὸν σκοπόν.» Ἡ ἠθικότης των ἀποβλέπει μόνον εἰς τὸ νὰ μορφώσῃ τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ἀνθρώπου. Συγχωρεῖ τὸν ἔσχατον σκοπὸν τῶν κακῶν ἐπιθυμιῶν· φθάνει μόνον νὰ μὴ ἐκτελῶνται μὲ βλάβην τῆς κοινωνίας· καὶ κατὰ τὸν κώδικά των, ἡ δολοφονία τοῦ ἀνδρὸς, ὅστις διὰ πολιτικὸν τινα λόγον ἐμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἔνοχος, εἶναι πρᾶξις ἐπαινετὴ· ἡ ἀπαγόρευσις τῆς παρανόμου συγκοινωνίας ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν εἶναι διαστροφή τῶν πλέον φανερῶν νόμων τῆς φύσεως· καὶ ἡ παρακμᾶσα γερωνικὴ ηλικία δὲν ἀξίζει τοὺς κόπους καὶ τὰ ἐξοδα, τὰ ὅποια γίνονται πρὸς ὑποστήριξιν της!!!

Εἶναι ἀξιοσημείωτον ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον διδάσκει τὴν πλέον καθαρὰν λατρείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ υἱϊκὴν πεποίθησιν εἰς τὸ ἔλεος καὶ εἰς τὴν ἀγαθότητά του· οἱ δὲ νεώτεροι ἐναντίου τῆς ἀποκαλύψεως, ἐν τῇ μέσῃ τῶν ἀντιμαχομένων ἠθικῶν θεωριῶν των, εἶναι σύμφωνοι εἰς τὸ νὰ ἀποκλείωσι τὸν Θεὸν ἀπὸ τὰ ἠθικὰ των συστήματα, δείχνοντες οὕτω ὅτι εἶναι θεῖσται εἰς τὴν θεωρίαν, ἔθνικοι εἰς τὴν κλίσιν, καὶ ἄθεοι εἰς τὴν πρᾶξιν.

Οἱ λόγοι τῆς Γραφῆς εἶναι πνεῦμα καὶ ζωή· εἶναι ἡ γλῶσσα τῆς ἀγάπης. Πᾶσα προτροπὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἀποστόλων του εἶναι πλήρης τοῦ πνεύματος τούτου. Ἄς στραφῇ ὁ ἀναγνώστης εἰς τὸ δωδέκατον κεφάλαιον τῆς πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολῆς, παραδείγματος χάριν, καὶ ἄς ἀναγνώσῃ αὐτὸ ἐπιμελῶς· ἄς εὕρῃ, ἐάν ἐμπορῇ, εἰς τὸ

πλέον καθαρὸν μέρος τῶν συγγραμμάτων τῶν θεϊστῶν τίποτε ἄξιον νὰ συγκριθῇ μὲ αὐτό. Ὅχι· ἡ ἀρετὴ αὐτὴ δὲν εἶναι πλέον ἀρετὴ εἰς τὰς χεῖράς των. Χάνει τὰ θέληγντρά της, ὅταν ὑποκρίνονται ὅτι ἐναγκαλιζονται αὐτήν· τὸ ψαύσιμόν των εἶναι ὡς τὸ τῆς ψυχρᾶς χειρὸς τοῦ νεκροῦ. Τὸ πλέον ἐράσμιον ἀντικείμενον χάνει δι' αὐτοῦ τὴν ζωηρότητα καὶ τὸ κάλλος του, καὶ καταντᾷ εἰς ἐφρτυδιωμένον ὄγκον ἀψύχου ἐθισμού.

[Μετὰφ. Ν. BAMBA.]

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΕΥΓΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΝ.

«ΠΕΤΡΕ, μὴ φοβοῦ, ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔση ζωγρῶν,» εἶπεν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν πρὸς τὸν ἀλιέα. Ποῦ, Κύριε; εἰς τὴν λίμνην Γενησαρέτ, δηλαδὴ εἰς τὸν παραχρῆμα τοῦτον κόσμον. Καὶ μετ' ἐκείνου, Κύριε; μετ' τοῦ λόγου τὰ δίκτυα, καθὼς μετ' τὰ ἀπλᾶ δίκτυα ἀλιεύονται οἱ ἰχθύες.

Δίκτυα, λοιπὸν, ἀκροαταί, εἶναι ἡ διδασχὴ, καὶ ἰχθύς ὁ ἀνθρώπος ὁ Χριστιανὸς, ὅστις πιάνεται εἰς τῆς διδασκαλίας τὰ δίκτυα· καὶ λέγεται δίκτυον ἡ διδασχὴ, διότι, καθὼς τὸ δίκτυον ἔχει πολλὰ πλέγματα, πολλὰ ὁμμάτια, ἐν οἷς ἐμπλέκονται καὶ πιάνονται οἱ ἰχθύες, οὕτω καὶ ἡ διδασχὴ, ἐπειδὴ ἔχει σκοπὸν νὰ ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὸν δρόμον τῆς κακίας τὸν ἀνθρώπον, καὶ νὰ τὸν κρατήσῃ εἰς τὴν ἀλήθειαν, διὰ τοῦτο ὁ διδάσκαλος τὴν πλέκει μετ' μεθόδους πολλὰς καὶ καλὰς, διὰ νὰ μὴ τοῦ φύγῃ τὸ καλὸν κινήγιον ὁ ἀνθρώπος. Μὲ ὅλον τοῦτο, ὁ ἀνθρώπος ὁ ἀμαρτωλὸς εἶναι σοφὸς τεχνίτης εἰς τὴν κακίαν, καὶ πάντα εὐρίσκει ὁ ἄβλιος κατὰ τῆς σωτηρίας του πολλὰς μηχανὰς, καὶ διασπᾷ καὶ φεύγει ἀπὸ τῆς διδασκαλίας τὰ σωτήρια δίκτυα, ἀγαπῶν νὰ καθήται εἰς τῆς κοσμικῆς θαλάσσης τὴν παραχρῆν, δηλαδὴ συγκεχωσμένους εἰς φροντίδας καὶ μερίμνας πραγμάτων ἀνωμάλων καὶ ἀβεβαίων, ὅποια εἶναι ταῦτα τὰ κοσμικὰ, ἅτινα ἄλλοτε ἄλλως κυλίσονται καὶ συντρίβονται εὐκολώτερον καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ κύματα καὶ τὸν ἀφρὸν τῆς θαλάσσης. Διὰ τοῦτο ἔπρεπε νὰ ἔχωσιν εἰς αὐτὰ ὀλιγωτέραν σπουδὴν καὶ μικροτέραν φροντίδα, διὰ νὰ ἔχωσι καιρὸν νὰ σχολάζωσι καὶ εἰς ἄλλα, φυσικώτερα εἰς τὸν ἀνθρώπον, καὶ πλέον ἀληθινὰ καὶ σωτήρια· πλὴν ἡ σωματικὴ τρυφή, ἡ τοῦ κόσμου ψευδὴς ἀπολαυσις, εἰς ἧς οἱ ἄνθρωποι χάσκουσιν, καθὼς οἱ γάννοι εἰς τὸ δόλωμα, σκοτίζει αὐτοὺς, καὶ δὲν ἀφίνει νὰ γνωρίσωσιν ἢ νὰ ἐπιανέσωσι χωρὶς δόλου ἄλλο καλὸν, παρὰ τοῦ κόσμου μόνην τὴν ματαιότητα, καὶ τῆς ἀπολαύσεως τὴν ἀνυπόστατον θάλασσαν. Καὶ διότι ἡ παιδευσίς, ἡ διδασχὴ, δεικνύει τοῦτον τὸν σκοπὸν αὐτῶν ἀνόητον, καὶ τὰ ἐπιθυμητά των ἀκατάληπτα καὶ ἀτέλεστα (τρυφὴ γὰρ καὶ πλοῦτος καὶ ἀφῆς ἡδοναὶ κατὰ ἀλήθειαν ἀτέλεστα πράγματα· καὶ οὐδέποτε παύουσι τὴν ἐπιθυμίαν ἐκείνου, ὅστις ὑπὲρ τὸ μέτρον καταδιώκει αὐτά· ἢ ποῖος ἐκορέσθη πλουτῶν; ποῖος ἐχόρτασε, καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον καθ' ἡμέραν τρυφῶν; ποῖος, ἡδοναῖς δουλεύων εἰσπραγνὶς καὶ ἀτόποις, εὖρεν ὄφελος, καὶ ὅχι βλάβην αἰώνιον;) διότι, λέγω, οἱ ἐμπαθεῖς καὶ φιλήδονοι καὶ φιλοπλοῦτοι δὲν ἐπιθυμοῦν ν' ἀκούωσιν ὅτι εἰς μάταια κατατρίβουσι τὸν πολυτίμον χρόνον, διὰ τοῦτο φεύγουσιν καὶ μισοῦν τὴν παιδείαν καὶ διδασχὴν, καὶ στέργουν καὶ ἐναγκαλιζονται τὸν βυθὸν τῆς ἀγνοίας καὶ ἀμαρτίας, ὡσεὶ ἄρνοι ἰχθύες.

Δι' ὅλα τὰ αἰσθητικώτερα ζῶα τῆς γῆς, καθὼς εἰς ὅλους εἶναι φανερόν καὶ γνωρίμον τοῦτο, εὐρίσκονται ἄνθρωποι ἐπιτήδαιοι, οἵτινες τὰ διδάσκουσιν πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ἐπιτηδεύματα καὶ μαθήματα. Ἐχει τις θυμὸν νὰ εἴπῃ, ὅτι ἐδιδάχθη καὶ κἀνεὶς ἰχθύς

τίποτε μάθημα; ὅχι· οὕτω καὶ ὅστις γεννηθῇ μέσα εἰς τὸ πλατὺ πέλαγος τῶν ἀπολαυστικῶν ἡδονῶν, καὶ τραφῇ ἐκεῖ, καὶ περιπατεῖ ἐκεῖ δρόμον ἀτακτον καὶ ἀόριστον, ὡς εἶναι τῶν ἰχθύων ὁ δρόμος, οὗτος ἔστρεψε τὸ φυσικὸν τοῦ λογικὸν εἰς τῶν ἰχθύων τὴν ἀλογίαν καὶ ἀνοίαν· καὶ διὰ τοῦτο, κἀν αὐτὸς ὁ Θεὸς ἤθελε τοῦ γένει διδάσκαλος, δὲν ἀφίνει τὴν ἑξίν τοῦ τόπου του, δὲν παιδεύεται· ἀλλ' ὡς ἰχθύς ὀλισθηρὸς, ὡς χέλυς, γλιστρᾷ καὶ ἐξέρχεται καὶ ἀπὸ τὸ καλοπλεγμένον δίκτυον τῆς διδασχῆς, καὶ τρέχει καὶ κρύπτεται εἰς τὸν συνειθισμένον βόρβορον τῆς λίμνης του. Ἀλλὰ δὲν εἶναι καλὸς οὕτε ἀσφαλὴς τόπος ἡ θάλασσα· διότι ἡ πνίγει ἐκεῖνον ὅστις βουληθῇ νὰ τὴν κατοικήῃ, ἡ ὥσάν ἰχθὺν τὸν κρατεῖ ἄφωτον καὶ ἀδύρβωτον. Διὰ τοῦτο, Χριστιανέ, καθὼς, ὅσον καὶ ἂν διψᾷς, ποτε δὲν συγκαταβαίνεις νὰ πῆς ἀπὸ θάλασσαν, διότι εἶναι ἀλμυρὰ καὶ φθαρτικὴ, καὶ ἂν πῆς, διψᾷς καὶ φλέγεται περισσότερον, οὕτω εὐλαβοῦ καὶ φεύγε καὶ τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος θαλάσσης τὰς φθοροποιὰς καὶ θανατώδεις ἀπολαύσεις. Εἰ δὲ καὶ κατὰ τὸ παρὸν εὐρίσκεισαι μέσα καὶ κολυμβᾷς, ἔχβα ὅσον τάχιστα, ἔχβα· διότι, ὅσον καὶ ἂν ἦσαι καλὸς κολυμβητῆς, ἡ πολλὴ ταραχὴ τοῦ κόσμου, καὶ τὸ ἀπλήρωτον πέλαγος τῶν ἡδονῶν, σὲ καταποντίζουν, σὲ πνίγουν. Ἐλα λοιπὸν, καὶ ὡσάν καλὸς καὶ ἀπλούστατος ἰχθύς, στάσου καὶ ἀγρεύθῃ εἰς τὸ σωτήριον δίκτυον τῆς διδασχῆς· καὶ ἂν ἦσαι καὶ πολὺ βαθεῖα, καὶ μέσα εἰς πολὺ πέλαγος, μὴ φοβοῦ, μὴ ἀπελπίζου· διότι καὶ ὁ Χριστὸς εἰς τὸ βάθος ἐπρόσταξε νὰ ρίψωσι τὰ δίκτυα. Μόνον θέλησε λοιπὸν νὰ πιασθῇ, καὶ εὐθὺς ὁ Χριστὸς σὲ λαμβάνει μέσα εἰς τὸ πλοιάριόν του, τόσον ταχέως, τόσον εὐκόλως, ὥστε καὶ αὐτοὶ τοῦ Χριστοῦ οἱ μαθηταὶ νὰ ξενίζωνται καὶ νὰ θαυμάζωσιν τὴν σωτηρίαν σου.

Ἀλλὰ, καθὼς ἐκείνους οἵτινες πέσωσιν εἰς τὴν θάλασσαν, ἂν τύχῃ νὰ πῶσιν ἀπὸ τὸ πικρὸν νερόν της, ὅταν τοὺς ἐκβάλωσιν, τοὺς κρεμῶσι, καὶ, ὡς με φαίνεται, τοὺς δέρνουν ἕως οὗ νὰ ἐξερᾶσωσιν ὅλον τὸ φθαρτικὸν ὕδωρ ὅσον ἐπιον, οὕτω καὶ σὺ, Χριστιανέ, ἀφοῦ φύγῃς τὸ βαθὺ τῆς ἀμαρτίας πέλαγος διὰ μέσου τῆς διδασχῆς, τότε σπούδαζε παντὶ τρόπῳ μετανοίας νὰ ἐξεράσῃς ὅλην τὴν ἀλμυρὰν ὁσὴν ἐποτίσθης ἀπὸ τὴν ἐν τοῖς κακίοις ἔργοις καὶ τόποις ἀναστροφῇ. Ὅστε, εἰ δυνατόν, νὰ καθαρισθῇς καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐνθύμησιν τῆς πρώτης σου πολιτείας. Τὸ δὲ ἐπιλοιπον σὲ τὸ διδάσκει ὁ σοφὸς Σολομὼν εἰς τὰς παροιμίας του, λέγων, Ὑπὲρ πῖνε ἀπὸ σῶν φρεάτων· τοῦτο κάμνε, Χριστιανέ· καὶ πῖνε καὶ πότιζε ἀπὸ τὴν βρύσιν, ἣν ἔχει ἡ Ἐκκλησία μας· ἥτις εἶναι ἡ ἀληθινὴ διδασχὴ, καὶ τῆς εὐσεβοῦς σοφίας ἡ γνῶσις καὶ παιδευσίς.

Ἐκ λόγου ἐκφωνηθέντος ἐν Σμύρνῃ κατὰ τὸ 1709, Σεπτεμβρίου 25, ὑπὸ ΔΙΑΜΑΝΤΗ ΡΥΣΙΟΥ, πάππου τοῦ Κοραΐ.

ΑΙ ΛΕΞΕΙΣ ΑΓΙΑΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΓΙΟΣ.

ΑΓΙΑΣΜΟΝ ὀνομάζομεν σήμερον τὸ δι' ἱερατικῶν εὐχῶν ἁγιαζόμενον ὕδωρ. Ἀγιασμὸν δὲ ἔλεγον οἱ Ἀπόστολοι τὴν ἀγνείαν, τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, καὶ μάλιστα τῆς ψυχῆς ἀπὸ πᾶσαν ἀδικίαν καὶ πλεονεξίαν· διότι καὶ εἰς σῶμα πολλὰ καθαρὸν κατοικεῖ πολλάκις ψυχὴ μιαιωντάτη.

Χεῖρες μὲν ἀγναί, φρὴν δ' ἔχει μίαισμα τι.

Ὡσαύτως Ἀγίους ὀνομάζομεν, ὅτι μόνον τοὺς δι' ἀρετὴν κριθέντας, μετὰ θάνατον, θειοῦτους καὶ κανονισθέντας ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς μωροὺς ἀνθρώπους, τὸ δὲ χειρότερον, πολλὰς καὶ κακοὺς, κρίνοντες αὐτοὺς ἀπὸ τὴν ἐπίθαι φυλάσσουν ἀκρίβειαν εἰς τινα ὁρσκειτικὰ ἔθιμα, καλὰ μὲν, ὅταν συνοδεύονται μετ' τὴν κρίσιν, τὸν ἔλεον καὶ τὴν πίστιν, ἤγουν, τὴν